

Шара С. О. Влияние методологии обучения педагогов в “Школе молодого преподавателя” на качество их профессионально-педагогической адаптации.

В статье раскрывается технология и содержание обучения в “Школе молодого преподавателя”, содействующие профессионально-педагогической адаптации молодых преподавателей вузов непедагогического профиля. Данную технологию составляют пять этапов: мотивационный (лекционный, теоретический, инструкционный), интенсификации (практический, создание видения себя как преподавателя), персонализации (вариативной практики, репетиторства, “коучинга”, наставничества), отбора (активной практики, контроля и коррекции), проектирования (творческих экспериментов).

Ключевые слова: молодой преподаватель высшего учебного заведения, профессионально-педагогическая адаптация, качество профессионально-педагогической адаптации, технология и содержание обучения, “Школа молодого преподавателя”.

Shara C. O. The influence of the methodology of studying of teachers at “School of young teacher” on the quality of their professionally pedagogical adaptation.

The article reveals the technology and content learning in “school of young teachers” promoting vocational and educational adaptation of young university teachers of non-pedagogical profile. This technology consists of five stages: motivation (lecture, theoretical, instructional), intensification (practical, a vision of himself as a teacher), personalization (variable practice, tutoring, coaching, mentoring), selection (active practice, control and correction), design (creative experiments).

Keywords: young teacher in high school, vocational and educational adaptation, quality of vocational and pedagogical adaptation, technology and learning content, “school of young teacher”.

Шевченко А. Ф.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова

КОНСТРУЮВАННЯ ЗМІСТУ ПРОГРАМИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ У ФОРМАТІ НАУКОВО-МЕТОДИЧНОГО СУПРОВОДУ

Стаття присвячена проблемі конструювання змісту програми педагогічної практики згідно сучасних вимог щодо якості підготовки майбутніх вчителів. Визначено сутність науково-методичного супроводу, з'ясовано умови ефективності конструювання в контексті організаційно-педагогічного забезпечення практичної підготовки студента.

Ключові слова: педагогічна практика, науково-методичний супровід, практична підготовка вчителя, суб'єкти педагогічної взаємодії.

В умовах інтеграції України у світове співтовариство способи підвищення ефективності освіти вищої школи мають бути зорієнтовані на диференціацію навчально-пізнавальної, пошукової та науково-дослідної діяльності студентів. Оскільки однією із провідних тенденцій у реформуванні вітчизняної університетської освіти, є бачення сучасного випускника творчою особистістю, здатного самостійно опанувати мінливе соціально-духовне поле культури. Така тенденція передбачає пошук відповідної моделі практичної підготовки у якій продуктивність самостійної роботи студентів знаходиться у прямій залежності від розвитку їхніх індивідуальних здібностей, врахування інтересів і потреб в професійному самовизначенні майбутнього вчителя.

Проведений теоретико-методологічний аналіз змісту педагогічної практики вищих навчальних закладів свідчить про те, що основні труднощі його конструювання обумовлені суперечностями. Перші – між необхідністю надання допомоги у вирішенні проблем особистісного самовизначення та професійної самореалізації в період практичної підготовки майбутнього вчителя у вищому педагогічному навчальному закладі та недостатньою розробкою питань педагогічної підтримки та супроводу, саме, у мінливих

та наближених до реальних умовах педагогічної діяльності студентів. Друга група – це суперечності між змістом існуючої навчально-методичної літератури як інформаційно-предметного забезпечення процесу практичної підготовки фахівців та сучасними вимогами щодо конструювання змісту навчально-методичних посібників з урахуванням специфіки педагогічної діяльності, своєрідності практичної підготовки студентів тієї чи іншої спеціальності.

Аналіз публікацій і досліджень, в яких започатковано розв'язання даної проблеми свідчить про те, що за основу були взяті праці, присвячені методико-технологічним основам індивідуально-орієнтованого педагогічного підходу та взаємодії (І. Бех, М. Боритко, О. Газман, В. Давидов, В. Петровський).

У процесі конструювання змісту програми ми спиралися на принципи формування змісту освіти (В. Краєвський); методологію та досвід проектування вищої освіти (Ю. Татур); прогностичну цінність теорії педагогічної культури (Є. Бондаревська); функції засобів навчання в навчально-методичному комплексі (Н. Кузьміна).

Розглядаючи педагогічну практику як одну з найважливіших форм практичної підготовки студентів, яка моделює простір майбутньої професійної діяльності, ми звернули увагу на досвід реалізації професійно-освітніх проектів в умовах педагогічної підтримки та супроводу (Т. Іванова), збереження фундаментального характеру змісту педагогічної практики (Н. Бурлакова), активізацію пізнавальної діяльності студентів в процесі їх практичної підготовки (О. Олексюк).

Метою статті є теоретичне обґрунтування змісту програми педагогічної практики конструювання якого розглядається у форматі науково-методичного супроводу з використанням модульного підходу до професійної підготовки та у зв'язку із сучасними вимогами, щодо змісту та якості навчання майбутніх вчителів.

Удосконалення педагогічної освіти є важливим науковим напрямком, оскільки результативність навчання та виховання залежить від якості професійної підготовки фахівця вищого навчального закладу, здатністю до управління педагогічним процесом, рівнем сформованості діагностичних, проєктивних та продуктивних умінь.

Провідною фігурою в розв'язанні окреслених завдань є вчитель, головна умова успішної реалізації його місії – здатність до саморозвитку, самореалізації, до продуктивної творчої діяльності. Тому удосконалення практичної підготовки педагогічних кадрів необхідно розглядати як одне із пріоритетних завдань розвитку системи вітчизняної освіти.

У відповідності до “Положення про проведення практики студентів вищих навчальних закладів України”, основною метою практичної підготовки є оволодіння студентами сучасними методами, формами організації та знаряддями праці в галузі їх майбутньої професії, формування у них, на базі одержаних у вищому навчальному закладі знань, професійних умінь і навичок для прийняття самостійних рішень під час конкретної роботи в реальних ринкових і виробничих умовах, виховання потреби систематично поновлювати свої знання та творчо їх застосовувати в практичній діяльності [1].

Отже сучасний підхід до організації педагогічної практики ґрунтується на наступних принципах:

1. Творчий характер діяльності. Провідним завданням усіх керівників педагогічної практики стає розвиток індивідуальних творчих здібностей майбутніх учителів.
2. Варіативність та різноплановість діяльності. Для розв'язання цього завдання передбачається більша диференціація та індивідуалізація змісту й організації практики.
3. Майстерність та інноваційність діяльності. Поряд із закріпленням студентських груп за навчальними та позашкільними закладами практикується індивідуальне прикріплення окремих студентів за досвідченими педагогічними працівниками.
4. Едукаційна єдність завдань практичної підготовки студента. В організації педпрактики передбачається посилення самостійності та активності студентів. Практика

носить навчальний та розвивальний характер. В процесі її організації та проведенні викладачами вирішуються, по-перше, прикладні завдання: створити умови для оволодіння студентами практичними навичками та уміннями організації педагогічної роботи. По-друге, вирішуються завдання розширення та поглиблення педагогічних, психологічних та спеціальних (предметних, методичних) знань та засвоєння когнітивного досвіду загалом. По-третє, завданням практики є розвиток індивідуальних здібностей студента, формування його педагогічної компетенції.

5. Пошуково-дослідницький характер діяльності полягає в тому, що студента необхідно постійно й заздалегідь готувати до виконання дослідницьких проєктів у період педагогічної практики. Ця підготовка здійснюється на всіх курсах, на протязі усього терміну навчання для того, аби студент був підготовлений до інноваційного стилю роботи в умовах максимально наближених до реальної професійної діяльності.

За такого підходу процес практичної підготовки являє собою взаємодію студента-практиканта та методиста і характеризує суб'єктність її учасників, основні зусилля яких скеровані на засвоєння досвіду виховної роботи в мінливих та тимчасових обставинах життєдіяльності школярів.

У процесі соціальної взаємодії, як зауважує В.Городяненко [5] реалізується соціальна дія партнерів, відбувається взаємне пристосування дій кожного з них, однакостайність у розумінні ситуації, усвідомленні її смислу дій, певний ступінь солідарності між ними.

О. Гончар здійснюючи філософський, етимологічний, семантичний і лінгвостилістичний аналіз поняття “педагогічна взаємодія”, акцентує увагу на особистісному контакті викладача і студентів, аудиторному чи позааудиторному, приватному чи публічному, короткочасному чи тривалому, вербальному чи невербальному, який внаслідок закономірного почергового впливу викладача і студента має наслідком взаємні зміни їхньої поведінки, діяльності, стосунків, настанов [4]. Педагогічна взаємодія може виявлятися у формі співробітництва, коли сторонами досягається взаємна згода у розумінні завдань спільної діяльності та шляхів її досягнення.

Досліджуючи проблему становлення суб'єктності студента Т. Ольхова [12] визначає прямий зв'язок між цим процесом та взаємодією, зазначаючи, що вона є не тільки частиною картини внутрішнього світу суб'єкта, але й невід'ємною складовою людського буття. Справжнє існування суб'єкта як свідомої людської істоти обов'язково передбачає вихід за власні межі, уміння оцінити себе в тій реальності, яку він усвідомлює. Взаємодія суб'єктів-учасників діалогу ґрунтується на розумінні як результаті комунікації. Саме тому проблема розуміння виявляється однією із центральних для педагогічної інтерпретації буття людини. Зрозуміти людину – це, насамперед, усвідомити його мотиви поведінки, його нормативно-ціннісні установки.

Розвиваючи положення суб'єктності людини, Г. Костюк зазначав, що суб'єктність виникає на певному рівні розвитку особистості і визначає специфіку зовнішньої поведінки людини. Людина пізнає світ, бере участь у суспільному житті, знаходить себе в спілкуванні, у всіх випадках виступаючи як індивід і лише за певних умов суб'єктність стає її системною якістю [8].

Актуальність становлення і розвитку суб'єктності майбутнього вчителя чітко проглядається: у площині саморозвитку: суб'єктність забезпечує основу розвитку особистості, індивідуальності людини; без неї сам процес саморозвитку втрачає свою цілісність, комплексність, стрижневу, провідну сутність. Це положення є справедливим і для професійного саморозвитку майбутнього вчителя; у площині педагогічного процесу: суб'єктні характеристики студента забезпечують активність, вибірковість, творчість, а отже, успішність в оволодінні майбутньою професією; перетворюють навчальний процес у співтворчість двох “професіоналів” – викладача та студента; у площині майбутньої професійної діяльності: суб'єктність учителя слугує детонатором, пусковим механізмом

включення суб'єктності учнів, їх особистісного, індивідуального, неповторного в життєдіяльності і життєтворчості [11].

Не залишається поза увагою і науково-педагогічний працівник вищого навчального закладу як суб'єкт процесу практичної підготовки майбутнього вчителя. Головна функція викладача, як зауважує Т. Равчина [13] – забезпечити умови для вияву студентами у процесі навчання суб'єктних характеристик як керівників власного процесу пізнання, формування особистісних знань та умінь.

Наголошуючи на суб'єктно-суб'єктивній взаємодії, необхідно зауважити, що комунікативний процес між викладачем і студентом являє собою взаємопроникнення двох культурно-інформаційних та психологічних реальностей [10]. Так на особистісному рівні подібні реальності визначаються діловими стосунками та спільними інтересами позанавчального характеру, а мінливість спілкування задається часовими та просторовими рамками навчального процесу, ступенем особистої близькості, бажанням суб'єктів.

Отже, одним із провідних чинників становлення суб'єктності майбутніх учителів є система взаємодії “студент – викладач, методист” Особливістю цієї системи є суб'єкт-суб'єктивний характер взаємовідносин її учасників, що стимулює активізацію процесу рефлексії, мотивує діяльність студента зі збагачення професійного досвіду, забезпечує педагогічну підтримку перших професійних кроків практиканта. При цьому необхідно зауважити, що реалізація педагогічної підтримки суб'єкт-суб'єктної взаємодії можлива лише за допомогою технологій педагогічного супроводу майбутніх учителів.

Супровід у педагогіці – це в першу чергу діяльність, що забезпечує створення умов для прийняття суб'єктом розвитку оптимального рішення в складних ситуаціях життєвого вибору. Будь-яка програма супроводу в педагогіці являє собою технологію розв'язання проблем розвитку [6].

Педагогічний супровід, на думку І. Липського, несе в собі риси соціальної взаємодії, і водночас, має свою специфіку, що виявляється в педагогічному характері супроводу, метою якого стає цілеспрямований розвиток особистості супроводжуваного та здійснюється за допомогою спеціальних педагогічних систем у їхньому структурному оформленні [9].

Супровід у вищому навчальному закладі являє собою спеціально організований і контрольований процес залучення суб'єктів освітнього процесу до взаємодії, спрямований на розв'язання проблемних ситуацій, що виникають у процесі навчання [2]. При цьому супровід студента у вищій школі виступає як спеціально організований і контрольований процес залучення суб'єктів освітнього процесу до взаємодії, де молода людина одержує кваліфіковану допомогу у формуванні орієнтаційного поля професійного розвитку та психолого-педагогічну підтримку.

Під науковим супроводом освітнього процесу в педагогічному університеті розуміється особливий вид взаємодії суб'єктів освітнього процесу, обумовлений науково-дослідницькою діяльністю університету, в орієнтаційному полі якої суб'єкт освітнього процесу здійснює вибір оптимальних умов свого професійного становлення. Науковий супровід може бути розглянутий як система, що розкриває цілісну взаємодію наступних компонентів: науково-методичного; інформаційного; організаційно-управлінського [3].

Індивідуальний супровід студента на практиці реалізується як підтримка його наукових інтересів, можливостей для самореалізації в науковій творчості й стимулюванні до засвоєння дослідницьких компетенцій, що забезпечують ефективність процесу наукового пізнання, формування наукового задуму, виконання та впровадження результатів дослідницької діяльності [7].

Отже, науково-методичний супровід практичної діяльності майбутнього вчителя – це комплекс взаємопов'язаних дій, спрямованих на надання всебічної фахової допомоги студенту у розв'язанні педагогічних ситуацій різного рівня та складності, що сприяють його адаптації, самовизначенню та самореалізації в умовах наближених до реальних.

Науково-методичний супровід пов'язаний з організаційно-педагогічним

забезпеченням практичної підготовки студента, який містить у собі організаційно-педагогічні засоби та форми організації педагогічної діяльності.

У педагогічному забезпеченні ми передбачаємо використання спеціально розробленого навчально-методичного посібника “Педагогічна практика: перші кроки до професіоналізму”. Основний зміст та його структура передбачає:

- наявність різних видів допоміжних знань, включених у канву текстового матеріалу, а також позатекстових компонентів;

- диференціацію способів розгортання матеріалу з урахуванням інтегративної дидактичної одиниці, виду, функції та спрямованості подання інформації;

- наявність змістовно-логічних, структурно-функціональних, міжпредметних зв'язків;

- доступність навчального матеріалу з урахуванням характеру пізнавальної діяльності студента;

- інтеграцію та диференціацію, що орієнтує проектування змісту професійної підготовки, як на синтез широкого кола міждисциплінарних знань, так і на окремі навчальні дисципліни з конкретних галузей знань;

- динамічність, що насамперед, пов'язано з використанням різноманітних засобів динамічної структурної організації тексту, більш наочній презентації матеріалу, ефективній організації перегляду та пошуку тих чи інших навчальних блоків, проектуванні індивідуальної траєкторії відбору та вивчення матеріалу.

У представленому посібнику ми передбачаємо використання спеціально розробленого навчального блоку “Науково-методичні рекомендації для проведення педагогічної практики”. Який містить характеристику мети і завдань різних етапів практики, короткі методичні рекомендації із планування та аналізу виховної професійної діяльності (уроків позакласної роботи, організаційно-педагогічної діяльності класного керівника). Зміст матеріалу передбачає диференційовані завдання для практикантів, інформаційні матеріали для студентів, представлені критерії оцінки роботи майбутніх учителів у період різних видів педагогічної практики, вимоги до оформлення звітної документації, список необхідної літератури.

Крім того посібник має містити розділ, присвячений теоретичним засадам організації педагогічної практики. Де розглянуто питання конструювання змісту практики в площині науково-дослідницької діяльності майбутнього вчителя; необхідність розгляду педагогічної практики як частини особистісно-орієнтованої системи професійно-педагогічної освіти; створення суб'єктного простору життєдіяльності практиканта; основи технології методичного та психолого-педагогічного супроводу процесу практичної підготовки майбутнього вчителя.

Проектуючи зміст розділу “Елементи пошуково-практичної роботи студентів-практикантів” ми вважаємо за необхідне створити умови для професійно-особистісного самовизначення майбутніх учителів. Подібна робота має враховувати особливості науково-дослідної діяльності студентів-практикантів. Серед основних:

1. Самокерованість процесу. Формування стійкого інтересу до подібної діяльності залежать від: взаємовідносин між педагогічними працівниками загальноосвітніх чи позашкільних закладів та студентами у виховному процесі; складності та посильності проблемних завдань для самостійної роботи майбутнім педагогам; рівня інтегрованості студентів у реальне освітнє середовище.

2. Професійна спрямованість дослідницько-діагностичної діяльності. Реальна педагогічна взаємодія з вихованцями в мінливих обставинах їхнього перебування сприяє формуванню інтересу до пізнавальної і практичної діяльності, розвитку творчих та особистісних якостей майбутніх фахівців через підвищення якості надання методичної допомоги безпосередньо в навчальному чи позашкільному закладі.

3. Обмеженість в часі педагогічної діяльності. Особливості діяльності в умовах виховного середовища обумовлені, в першу чергу, специфікою педагогічного процесу,

його багатфакторністю, стохастичністю, концентризмом, довготривалістю та ін. А по-друге, сутнісними характеристиками педагогічної діяльності, які розглядаються на рівні ставлення, тимчасовості, суб'єктності, технологічності, мінливості, творчості, проблемності та ін.

4. Індивідуалізація самостійної роботи студента, яка передбачає: збільшення питомої ваги інтенсивної роботи зі студентами-практикантами; розподіл заняття на технологічну та творчу частини; вичерпне та своєчасне інформування про тематичний зміст самостійної роботи, терміни її виконання, потреби в допоміжних засобах, формах, способах контролю та оцінки очікуваних результатів.

До педагогічного забезпечення ми також відносимо розділ присвячений питанням управління самостійною виховною діяльністю студентів-практикантів з урахуванням спеціальності. Де серед низки завдань, що пов'язані з реалізацією управлінської функції педагогічного працівника, розглядаються питання таксономії цілей навчання в афективній сфері у площині вивчення основ наук з того чи іншого предмета; проблема формування прикладних умінь майбутніх вчителів у позакласній виховній діяльності; з'ясування специфіки конструювання педагогічного процесу з огляду на систему виховної діяльності навчального чи позашкільного закладу.

Висновки. Розв'язання проблеми цілісної підготовки педагога в системі вищої освіти вимагає конструктивно-технологічного підходу до проектування освітніх професійних програм. Необхідність у визначенні теоретичних основ конструювання підсилюється і з тієї причини, що освітня програма має бути спрямована на розв'язання завдань формування загальної культури особистості, на створення умов для усвідомленого вибору та наступного опанування професією; пошук додаткових резервів удосконалення педагогічного процесу у вищій школі за рахунок оновлення змісту навчання студентів, підвищення рівня методичної майстерності та розширення поля практичної діяльності.

Вищевикладене свідчить про те, що конструювання змісту програми педагогічної практики вищої педагогічної освіти являє собою процес його створення на рівні наближення задуму до його предметної реалізації. Такий процес передбачає здійснення певних етапів проходження та виявляється успішним за дотриманням низки умов. А саме, наявності кваліфікованої професійно-педагогічної підтримки у форматі науково-методичного супроводу перших професійних кроків майбутніх вчителів; орієнтації суб'єктів на єдність освітніх інновацій і традицій, на сучасні досягнення наукової школи, навчальну та експериментальну базу освітнього закладу; систематичного аналізу результатів роботи, передбаченні механізмів зворотного зв'язку та продуктивної виховної взаємодії, що забезпечують цілісність процесу такого конструювання.

Використана література:

1. Про затвердження Положення про проведення практики студентів вищих навчальних закладів України від 8 квітня 1993 р. № 93 (Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 30 квітня 1993 р. за № 35; зміни тексту: наказ МОН № 351 20.12.1994. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0173-93>.
2. *Бережнова Л. Н.* Полифункциональность сопровождения развития в педагогическом университете / Л. Н. Бережнова, В. И. Богословский // Вестник Московского университета. Сер. 20, Педагогическое образование. – 2003. – № 2. – С. 26-66.
3. *Богословский В. И.* Теоретические основы научного сопровождения образовательного процесса в педагогическом университете : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.08 / Владимир Игоревич Богословский. – Санкт-Петербург, 2000. – 370 с.
4. *Гончар О. В.* Розвиток дефініції педагогічна взаємодія учасників навчального процесу / О. В. Гончар // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. – 2010. – № 4 – С. 20-24.
5. *Городяненко В. Г.* Соціологія : навчальний посібник / Віктор Георгійович Городяненко. – Київ : Видавничий центр "Академія", 2003. – 559 с.
6. *Горшенина Я. Л.* Педагогическое сопровождение развития коммуникативной компетентности

- будущего учителя в деятельности кафедры педагогического вуза : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.08 / Яна Львовна Горшенина. – Омск, 2007. – 250 с.
7. *Дзидзоева С. М.* Педагогическая практика как условие развития исследовательских компетенций студентов : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.08 / София Муратовна Дзидзоева. – Ростов-на-Дону, 2009. – 148 с.
  8. *Костюк Г. С.* Про предмет і завдання психології / Григорій Силович Костюк // Питання загальної психології: Наук. зап. наук.-досл. ін-ту психології МО УРСР. – К., 1956. – С. 5-41.
  9. *Липский И. А.* Педагогическое сопровождение развития личности: теоретические основания / И. А. Липский // Теоретико-методологические проблемы современного воспитания : сборник научных трудов. – Волгоград : Перемена, 2004 – С. 280-287.
  10. *Маркова О. Ю.* Коммуникативное пространство вуза: субъекты, роли, отношения / О. Ю. Маркова // Коммуникация и образование. Сборник статей. – Под ред. С. И. Дудника. – Санкт-Петербургское общество, 2004. – С. 345-364.
  11. *Мешко О. І.* Суб'єктність майбутнього вчителя як важлива складова його професійної позиції / Олександр Іванович Мешко, Галина Михайлівна Мешко // Освіта регіону. Політологія, психологія, комунікації. – 2010. – № 2. – С. 69-75.
  12. *Ольховая Т. А.* Становление субъектности студента университета : автореферат дис. ... доктора педагогических наук : 13.00.01 / Ольховая Татьяна Александровна. – Оренбург, 2008. – 45 с.
  13. *Равчина Т.* Теоретичні засади організації суб'єкт-суб'єктної взаємодії викладача і студента у навчальному процесі / Т. Равчина // Актуальні питання дидактики середньої і вищої школи. Вісник Львівського університету. Серія педагогічна. – Львів, 2008. – Вип. 24. – С. 3-13.

Шевченко А. Ф. Конструирование содержания программы педагогической практики в формате научно-методического сопровождения.

Статья посвящена проблеме конструирования содержания программы педагогической практики согласно современным требованиям к качеству подготовки будущих учителей. Определена сущность научно-методического сопровождения, выяснены условия эффективности конструирования в контексте организационно-педагогического обеспечения практической подготовки студента.

Ключевые слова: педагогическая практика, научно-методическое сопровождение, практическая подготовка учителя, субъекты педагогического взаимодействия.

Shevchenko A. F. Designing the program content of pedagogical practice in the format of the scientific and methodological support.

The article deals with the problem of designing the program content teaching practice according to modern requirements to the content of the preparation of future teachers. Definition the essence of pedagogical support, clarified the conditions the effectiveness of design in the context of a professional practical training of students.

Keywords: pedagogical practices, scientific and methodological support, practical training teachers, subjects teacher interaction.

Шукула Р. Р.
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

**ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛАДАННЯ ЗООЛОГІЇ ДЛЯ СТУДЕНТІВ
ПЕДАГОГІЧНИХ ФАКУЛЬТЕТІВ НА БАЗІ ЗООЛОГІЧНОГО МУЗЕЮ**

Стаття присвячена особливостям викладання зоології для студентів педагогічних факультетів, ролі зоологічного музею в набутті майбутнім педагогом поглиблених знань з зоології. Формуванню у майбутніх учителів біології, твердого інформаційного підґрунтя для всебічного розуміння фахової дисципліни. Розкрито сутність даної системи підготовки, визначено основні пріоритети в подачі учбового матеріалу, вказано ступінь ефективності даного методу, запропоновано модель професійно-педагогічної підготовки майбутніх учителів природничого циклу засобами музейної педагогіки.